

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน¹

ร้อยโทก่อภพ นิยมวิทย์²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการเกี่ยวกับความผิดฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานและกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับทราบถึงความเป็นมาและรากฐานของประมวลกฎหมายอาญา ภายใต้แนวคิดทฤษฎีและหลักเกณฑ์ต่างๆ โดยความผิดฐานหมิ่นประมาทได้สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิในชื่อเสียงเพราะมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งคุ้มครองสิทธิในชื่อเสียงของบุคคล รวมไปถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดความผิดอาญาของ Herbert L. Packer และแนวคิดอรรถประโยชน์นิยมของ Jeremy Bentham และ John Stuart Mill เพื่อพิจารณาถึงการกระทำความผิดที่มีโทษทางอาญาจะต้องเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อสังคมจนไม่อาจให้อภัยได้และเมื่อชั่งน้ำหนักประโยชน์ที่ได้รับมีค่ามากกว่าราคาที่เสียไป จึงจำเป็นต้องกำหนดให้มิโทษทางอาญาเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายบรรลุตามวัตถุประสงค์ และยังเป็นไปตามทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญาเพราะกฎหมายให้ความสำคัญในเรื่องของความรู้สึคนึกคิดในจิตใจของผู้กระทำ โดยถือว่าความรู้สึกลึกซึ้งที่ผิดของจิตใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญา

แต่เดิมในสมัยอดีตการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทนั้น เคยถูกบัญญัติเอาไว้ประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 282 โดยบัญญัติว่า “ผู้ใดใส่ความผู้อื่นซึ่งอาจทำให้เขาเสียชื่อเสียงหรืออาจให้คนทั้งหลายดูหมิ่นหรือเกลียดชังเขานั้น ถ้ามันกล่าวต่อหน้าคนแต่สองคนขึ้นไปก็ดี ท่านว่ามันมีความผิดฐานหมิ่นประมาทเขา มันต้องระวางโทษานุโทษเป็นสามสถานคือ สถานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินหกเดือนหรือสถานหนึ่งปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือสถานหนึ่งทั้งจำด้วยโดยกำหนดที่ว่ามาแล้วนั้น ถ้าแลมันใส่ความเขาด้วยมันในสมุดหรือในหนังสือที่มีกำหนดคราวโฆษณาหรือในหนังสือบอกข่าวหรือโฆษณาในแบบอย่างแลในจดหมายอย่างใดๆ โทษของมันเป็นผู้กระทำผิดหนักขึ้นทั้งสามสถานคือ สถานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือสถานหนึ่งให้ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือสถานหนึ่งทั้งจำคุกแลปรับด้วยโดยกำหนดที่ว่ามานี้”

ในปัจจุบันการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่เข้ามาควบคุมและจำกัดพฤติกรรมในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นการแสดงด้วยวาจา การใช้ถ้อยคำ การเขียนข้อความลงบนกระดาษหรือวัตถุอื่นใด ต่อมาในยุคสื่อสังคมออนไลน์ ได้มีการพัฒนารูปแบบการกระทำที่เป็น

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสงภักดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ และรองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความผิดฐานหมิ่นประมาท เช่น การโพสต์ข้อความผ่านทางสื่อออนไลน์ในลักษณะที่เป็นการใส่ความบุคคลอื่นต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้นั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งกรณีเช่นนี้ถือเป็นการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ที่ได้วางหลักไว้ ซึ่งถือเป็นความผิดที่มีอัตราโทษสูงกว่าความผิดฐานหมิ่นประมาททั่วไป ตามมาตรา 326 และอาจมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 อีกบทหนึ่งด้วย

เนื่องจาก “เจ้าพนักงาน” นั้นถือเป็นผู้มีฐานะพิเศษ ซึ่งกฎหมายได้ให้ความรับรองและคุ้มครอง เช่น กรณีความผิดฐานฆ่า หรือความผิดฐานทำร้ายผู้อื่น ถ้าเป็นการกระทำความผิดอาชญากรรม ผู้กระทำก็จะต้องรับผิดชอบตามมาตรา 288 และมาตรา 295 ตามลำดับ แต่ถ้าหากการกระทำความผิดกล่าวเป็นการกระทำความผิดต่อเจ้าพนักงาน เช่น การฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำความผิดตามหน้าที่หรือได้กระทำการตามหน้าที่ ตามมาตรา 289 (2) หรือการทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานตามลักษณะของมาตรา 289 (2) ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 296 นั้น ในบทบัญญัติส่วนนี้ย่อมถือเป็นบทบัญญัติที่มีเหตุให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายอาญามีเจตนามุ่งคุ้มครองความเป็นเจ้าพนักงานมากกว่าบุคคลทั่วไป แต่ในขณะเดียวกันนั้นกฎหมายอาญายังได้มีเจตนามุ่งเพื่อควบคุมแก้ตัวเจ้าพนักงานอีกด้วยเช่นกัน กล่าวคือ การกระทำใดๆ อันมีลักษณะเป็นความผิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายและได้กระทำในฐานะเป็นเจ้าพนักงานแล้ว บทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาได้บัญญัติให้บุคคลดังกล่าวต้องรับโทษหนักขึ้น ซึ่งเป็นอัตราโทษที่สูงกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นบุคคลทั่วไป เช่น ความผิดฐานยกยอกทรัพย์ของบุคคลธรรมดาทั่วไป ตามมาตรา 352 ซึ่งระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนความผิดฐานเจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์ ตามมาตรา 147 ซึ่งระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท ซึ่งจะเห็นได้ว่า กฎหมายอาญามีเจตนารมณ์เพื่อที่จะเอาโทษขึ้นเด็ดขาดแก่ผู้กระทำผิดซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายและมีอัตราโทษที่หนักกว่าโทษของบุคคลทั่วไปนั่นเอง

เนื่องจากในปัจจุบัน กฎหมายอาญายังไม่ได้ให้ความคุ้มครองแก่เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานหมิ่นประมาท จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ถูกกระทำด้วยการกล่าวถ้อยคำ หรือ การเขียนข้อความ อันมีลักษณะที่ทำให้เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ถึงแม้ว่าในบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา ได้มีการให้ความคุ้มครองชื่อเสียงแก่ตัวเจ้าพนักงานในความผิด “ฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 136” ไปแล้วก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเพียงความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงนัก เมื่อเทียบกับความผิดฐานหมิ่นประมาทบุคคลทั่วไปซึ่งมิใช่เจ้าพนักงานที่มีอัตราโทษสูงกว่า ไม่ว่าจะเป็นทั้งโทษจำและโทษปรับก็ได้ และด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะความเจริญก้าวหน้าของสังคมที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้ด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายเกิดความล้าสมัย เกิดช่องว่างของกฎหมาย และนำไปสู่การที่ผู้เสียหายไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างถูกต้องและเป็นธรรม ผู้ศึกษาจึงได้

ทำการศึกษา ค้นคว้า หาข้อมูลอันเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานโดยผลจากการดำเนินศึกษาดังกล่าวนี้นี้ ทำให้ได้รับทราบถึงปัญหาต่างๆ ซึ่งผู้ศึกษาจะได้อธิบายต่อจากนี้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า กรณีที่จะกำหนดความผิดฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานนั้น ยังมีปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่หลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งปัญหาเกี่ยวกับหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานจากการที่ได้ศึกษามาพบว่า “ในประมวลกฎหมายอาญามีได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับความผิดฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานไว้เป็นการเฉพาะ” มีแต่เพียงการบัญญัติความผิดฐานดูหมิ่นเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 136 เท่านั้น อีกทั้ง ในความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ตามมาตรา 328 ก็ยังมีได้ก็มิได้มีการบัญญัติความรับผิดที่ได้กระทำต่อเจ้าพนักงานเอาไว้เช่นกัน ทำให้เจ้าพนักงานซึ่งเป็นผู้มีฐานะพิเศษนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาที่จะต้องปฏิบัติตามหน้าที่นั้น ไม่ได้รับความคุ้มครองในความผิดฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา หมวด 3 นี้ เพียงแต่จะได้รับความสิทธิการคุ้มครองฐานหมิ่นประมาทของบุคคลทั่วไป ตามมาตรา 326 เนื่องจากในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนของความผิดฐานหมิ่นประมาท หมวด 3

ประเด็นปัญหาที่สองเกี่ยวกับการหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานโดยการโฆษณา จากการที่ได้มีการศึกษามาพบว่า ในประมวลกฎหมายอาญาของไทยยังไม่มีบทบัญญัติโดยเฉพาะเกี่ยวกับความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ตามมาตรา 328 ซึ่งผู้ถูกกระทำเป็นเจ้าพนักงาน โดยจากกรณีดังกล่าวนี้ส่งผลให้เจ้าพนักงานไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างที่เหมาะสม ฉะนั้นหากเกิดกรณีที่เจ้าพนักงานซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่ ถูกผู้กระทำอวดคหิวิดิโอและภายในคลิปได้วิจารณ์ถึงการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานโดยการกระทำของบุคคลนั้นอันมีลักษณะเป็นการหมิ่นประมาท และได้นำคลิปโพสต์ลงโซเชียล ซึ่งการกระทำดังกล่าวถือเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา ตามมาตรา 328 ที่มุ่งคุ้มครองเพียงบุคคลโดยทั่วไปเท่านั้น หากได้คุ้มครองรวมไปถึงเจ้าพนักงานตามความหมายของบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วยไม่ว่าอย่างเช่น “การนำหนังสือพิมพ์ไปแจกจ่ายโดยทราบบว่ามีเนื้อหาข้อความหมิ่นประมาท ถือได้ว่าเป็นการกระจายข่าวไปสู่สาธารณชนหรือประชาชนทั่วไปแล้ว จึงเป็นการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา มาตรา 328” (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4998/2558) ดังนี้ หากข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาดังกล่าวได้เกิดขึ้นกับเจ้าพนักงาน ก็ย่อมที่จะได้รับความคุ้มครองเพียง มาตรา 328 เพียงมาตราเดียว เพราะกฎหมายอาญายังมิได้มีการบัญญัติความผิดที่กระทำต่อเจ้าพนักงาน จึงเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานไม่ได้รับความคุ้มครองตามฐานะของตน เมื่อนำมาวิเคราะห์ในกฎหมายต่างประเทศพบว่า ทั้งประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายในความผิดฐานหมิ่นประมาท ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ การหมิ่นประมาทโดยวาจา (Slander) และ การหมิ่นประมาทโดยการเขียน หรือตีพิมพ์ (Libel) และการหมิ่นประมาทโดยการเขียน หรือตีพิมพ์นี้ผู้กระทำจะต้องรับผิดชอบในทางอาญาเช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศไทย แต่อย่างไรก็ดี แม้กฎหมายของทั้งสองประเทศนี้ จะมีการบัญญัติความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา (Libel) ซึ่ง

กระทำต่อบุคคลทั่วไปก็ตาม แต่ยังไม่มีความหมายที่บัญญัติความผิดซึ่งกระทำต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเช่นกัน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเห็นว่าในประเด็นปัญหานี้ ยังไม่สามารถนำมาปรับใช้ให้เข้ากับกฎหมายของประเทศไทยได้

ประเด็นปัญหาที่สามเกี่ยวกับการจำแนกความผิดระหว่างคูหมีนเจ้าพนักงานและหมีนประมาณเจ้าพนักงาน จากการที่ได้มีการศึกษามาพบว่า กฎหมายในเรื่องคูหมีนจะมีลักษณะของการแบ่งลำดับการลงโทษตามสถานะของบุคคลที่กฎหมายให้ความคุ้มครองกล่าวคือถ้าเป็นการกระทำคูหมีนต่อบุคคลธรรมดาตามมาตรา 393 จะถูกลงโทษอย่างหนึ่งแต่ถ้าได้กระทำการคูหมีนต่อเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 136 ก็จะถูกลงโทษอีกชั้นหนึ่งเช่นเดียวกัน ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นการคุ้มครองบุคคลที่มีฐานะพิเศษที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ โดยในเรื่องการคุ้มครองนี้จะไม่ได้อยู่ในความผิดฐานหมีนประมาณ จะเห็นได้ว่าในประมวลกฎหมายอาญาของไทยในความผิดฐานหมีนประมาณไม่ได้จำแนกการคุ้มครองสถานะของบุคคลไว้เหมือนอย่างในความผิดฐานคูหมีน อย่างไรก็ตาม มีการเพิ่มโทษในกรณีความผิดฐานหมีนประมาณไว้ในลักษณะ 1 หมวด 1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรในความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทและผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ตามมาตรา 112 หรือในลักษณะ 1 หมวด 4 ความผิดต่อสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศตามมาตรา 133 และ มาตรา 134 เท่านั้น และเมื่อนำเรื่องความผิดฐานคูหมีนเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 136 มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับความผิดฐานหมีนประมาณ ตามมาตรา 326 จะเห็นได้ว่า มีอัตราการลงโทษจำคุกและโทษปรับเท่ากัน กล่าวคือ “จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ซึ่ง มาตรา 326 นี้ เป็นเพียงกระทำต่อบุคคลทั่วไป แต่กลับมีอัตราโทษเทียบเท่า มาตรา 136 ที่กระทำต่อเจ้าพนักงาน ฉะนั้นจึงเป็นที่แน่นอนว่า ตามหลักแล้วความผิดฐานหมีนประมาณ หมวด 3 ย่อมต้องมีอัตราโทษที่สูงกว่าไม่ว่าในความผิดฐานคูหมีนเจ้าพนักงาน ตามมาตรา 136 หรือความผิดฐานคูหมีนซึ่งหน้า ตามมาตรา 393 แต่ถึงกระนั้น กฎหมายอาญาก็ยังไม่มีการบัญญัติความผิดที่เกี่ยวกับเรื่อง การหมีนประมาณเจ้าพนักงานเอาไว้ในหมวด 3 เลย อันเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติตามหน้าที่ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างแท้จริง

ประเด็นปัญหาที่สี่ปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษความผิดฐานหมีนประมาณเจ้าพนักงานจากการที่ได้มีการศึกษามาพบว่า การกำหนดโทษในประมวลกฎหมายอาญา จะต้องพิจารณาก่อนว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดอาญาหรือไม่ ซึ่งจะต้องพิจารณาจากการกระทำซึ่งถือเป็นโครงสร้างในความรับผิดชอบทางอาญา โดยจะมีการกำหนดโทษเอาไว้สองลักษณะ คือ 1) โทษที่ศาลไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาได้ เช่น โทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต 2) โทษที่มีการกำหนดอัตราโทษอย่างสูงหรืออย่างต่ำไว้เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษตามความเหมาะสมกับความผิด ทั้งนี้จะต้องเป็นการพิจารณาลักษณะความผิดตามหลักเกณฑ์ที่ได้มีการกำหนดไว้ด้วย ซึ่งประเทศไทยได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การใช้บังคับโทษทางอาญาไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 วรรคสาม ที่บัญญัติว่า “...รัฐพึงจะกำหนดโทษทางอาญาสำหรับความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง” ทั้งนี้ในการพิจารณาลักษณะตามที่กล่าวมาข้างต้น รัฐต้องตระหนักว่ามีลักษณะอย่างไรจึงจะสอดคล้องกับยุคสมัย ตลอดจนความก้าวหน้า

ของเทคโนโลยีและปัจจัยอื่นๆ ในแต่ละช่วงของเวลาด้วย แต่อย่างไรก็ดีหลักเกณฑ์ข้างต้นนี้จะถูกนำมาใช้บังคับก็ต่อเมื่อมีการบัญญัติกฎหมายใหม่ขึ้น

จากที่ได้มีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับความผิดฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน ผู้ศึกษาเห็นควรมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับความผิดอาญาฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน

เห็นควรให้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326/1 ไว้ว่า “ผู้ใดกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทต่อเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท และเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้”

2. ปัญหาเกี่ยวกับความผิดอาญาฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานโดยการโฆษณา

เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาซึ่งได้กระทำต่อเจ้าพนักงานไว้ในวรรคสอง แห่งมาตรา 328 ทั้งนี้เพื่อให้เจ้าพนักงานได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายอย่างเป็นธรรมจากการที่ถูกบุคคลอื่นกระทำหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา

โดยเห็นควรให้บัญญัติเพิ่มในวรรคสอง แห่งมาตรา 328 ไว้ว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำต่อเจ้าพนักงานซึ่งได้กระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะได้กระทำการตามหน้าที่ ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินสามแสนบาท และเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการจำแนกความผิดระหว่างดูหมิ่นเจ้าพนักงานและหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน

เมื่อได้ดำเนินการแก้ไขตามข้อ 1. และ 2. ไปแล้ว ทำให้ปัญหาการจำแนกความผิดระหว่างดูหมิ่นเจ้าพนักงานและหมิ่นประมาทเจ้าพนักงานนั้น จึงไม่มีประเด็นที่ต้องจำแนกลักษณะของความผิดนี้อีกต่อไป

4. ปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษความผิดฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน

เห็นสมควรให้มีการกำหนดอัตราโทษซึ่งพิจารณาจากความเหมาะสมที่ผู้กระทำได้กระทำความผิดต่อเจ้าพนักงาน ในอัตราสัดส่วนของโทษหนักขึ้นกว่าความผิดฐานหมิ่นประมาทบุคคลทั่วไปตาม มาตรา 326 ไว้ ดังนี้

มาตรา 326/1 เห็นควรให้กำหนดอัตราโทษ เทียบเท่ากับความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตามมาตรา 328 โดยให้กำหนดอัตราโทษเป็น “จำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท และเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้”

ในส่วนวรรคสอง แห่งมาตรา 328 นี้ เห็นควรให้มีการกำหนดอัตราโทษหนักกว่าที่กำหนดไว้ในวรรคแรก โดยให้กำหนดอัตราโทษเป็น “จำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินสามแสนบาท และเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้”

เอกสารอ้างอิง

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ พลศยามพรีนติ้ง, 2558.

สิริโนม พรหมโนม, “ความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550,” *จูลนิติ* 12, 4 (2558): 175.

อภิวัฒน์ สุธาสว. “การกำหนดโทษอาญาตามบทบัญญัติ มาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย.” *จูลนิติ* 15, 2 (มีนาคม - เมษายน 2561): 116-117.